

holdte rent midlertidige Hjemmel til Udstedelse af Udførselsforbud.

De foreslaaede Bestemmelser er derhos formulerede saaledes, at de fyldestgør de af den internationale Vaabenkonvention af 17. Juni 1925 flydende Krav til dansk Lovgivning.

I den nævnte Konvention sondres der mellem følgende Kategorier af Vaaben m. v.:

Kategori I. Vaaben, Ammunition og Krigsmateriel, der udelukkende er bestemt til Krigsbrug.

Kategori II. Vaaben og Ammunition, der baade kan benyttes til militære og andre Formaal.

Kategori III. Krigsskibe med dertil hørende Armering.

Kategori IV. Flyvemaskiner og Motorer til Flyvemaskiner.

Kategori V. Krudt og Sprængstoffer, med Undtagelse af almindeligt Sortkrudt, samt Vaaben og Ammunition, der ikke omfattes af Kategori I eller II.

I Konventionen bestemmes, at Udførsel af Genstande hørende til Kategori I kun maa finde Sted med Tilladelse fra vedkommende Myndigheder i det Land, hvorfra Udførselen sker, og kun til andre Landes Regeringer eller med disse Regeringers Tilladelse dels til dem underordnede offentlige Myndigheder, dels til visse i Konventionen opregnede private Personer eller Foreninger, navnlig Fabrikanter af Krigsmateriel og Sportsskytteforeninger.

Genstande hørende til Kategori II maa kun udføres med Tilladelse fra vedkommende Myndigheder i det Land, hvorfra Udførselen sker. Hvis Lovgivningen i det Land, hvortil Udførselen skal ske, kræver det, skal der, forinden Udførselen finder Sted, tillige foreligge Indførselstilladelse fra en Repræsentant for vedkommende Regering, saafremt denne har underrettet den anden Regering om de paagældende Lovbestemmelser.

Udførsel af Genstande hørende til Kategori III, IV og V er ikke i Konventionen underkastet særlige Betingelser eller Indskrænkninger; dog kommer Reglerne om de til Kategori I hørende Genstande i visse særlige Tilfælde til Anvendelse med

Hensyn til Krigsskibe og deres Armering (Kategori III), ligesom der er fastsat særlige Betingelser for Udførsel af de i Kategori IV og V nævnte Genstande til visse i Konventionen omhandlede Zoner, herunder navnlig Størstedelen af Afrika samt Syrien, Palæstina, Transjordanien og Irak.

Endvidere er der i Konventionen fastsat Pligt for de forskellige Lande til Offentliggørelse af nærmere angivne statistiske Oversigter over Udførsel og Indførsel af Vaaben m. v.

Til de enkelte Bestemmelser i Lovforslaget bemærkes:

Til § 4.

Ministeriet finder, at en Bestemmelse, hvorved frivillige Korps fritages for Justitsministerens Kontrol, kan betyde en Fare, idet der kan ophobes Vaaben, uden at man ved, hvortil disse er tænkt anvendt. Man har derfor ikke ment, at der bør gives de frivillige Korps en Undtagelsesstilling. Ministeriet mener heller ikke, at Undtagelsesbestemmelsen i 2det Stykke bør omfatte kommunale Myndigheder, idet det skønnes mest hensigtsmæssigt, at disse maa henvende sig til Justitsministeren for at opnaa de fornødne Dispensationer fra Loven.

Til § 6.

Som det fremgaar af Bemærkningerne til det i Rigsdagssamlingen 1928—29 fremsatte Lovforslag, vil der af Justitsministeriet blive givet Tilladelse til Fremstilling af mindre Mængder af giftige Gasarter i videnskabelige Øjemed eller lignende; det er derfor nødvendigt, at der ogsaa træffes Bestemmelse om, hvorledes Gasarterne skal opbevares.

Til §§ 7 og 8.

Bestemmelserne tilsigter som ovenfor anført at opfylde de i den internationale Vaabenkonvention stillede Fordringer.

Til § 10.

Bestemmelsen tilsigter at forhindre, at Statstjenestemænd bliver økonomisk interesseret i Vaabenfabrikation.